

ת"פ 28608/07/20 - מדינת ישראל נגד מ' א' ק'

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 28608-07-20 מדינת ישראל נ' א' ק' (עציר)

ת"פ 4050-10-20 מדינת ישראל נ' א' ק' (עציר)

בפני	כבוד השופטת רבקה גלט
בעניין:	מדינת ישראל
	ע"י ב"כ עו"ד חסיד
	נגד
	מ' א' ק' (עציר)
המאשימה	ע"י ב"כ עו"ד אבו טביך
הנאשם	

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד ליאל אהרוני

ב"כ הנאשם: עו"ד אבו טביך

הנאשם - הובא

גזר דין

העבירות

הנאשם הורשע על פי הודאתו, במסגרת של הסדר טיעון חלקי, בעבירות אלימות שביצע כלפי בת זוגו במועדים שונים. בגין העבירות הוגשו שני כתבי אישום שאוחד הדיון בהם, לבקשת הנאשם.

על פי עובדות כתב האישום בת"פ 28608-07-20 (להלן: "התיק הראשון"), הנאשם והמתלוננת היו בני זוג ולהם 4 ילדים קטינים. ביום 06.09.19 בשעה 10:53 או בסמוך לכך, התגלע ויכוח בין הנאשם למתלוננת, בחדר השינה בבית, בנוגע לשיחותיו עם נשים אחרות, במהלכו צעק על המתלוננת בנוכחות הקטינים. באותן הנסיבות ובנוכחות הקטינים, אחז הנאשם בחוזקה את ידה השמאלית של המתלוננת, סובב את ידה והוציא אותה בכוח מחדר השינה. מיד ובסמוך, החל להכות אותה באמצעות ידיו, בכתפה השמאלית, בזרוע שמאל. כתוצאה ממעשיו נגרמה למתלוננת אדמומיות בידה השמאלית. בגין מעשה זה הורשע הנאשם בעבירה של תקיפה סתם - בן זוג לפי סעיפים 379 ו-382(ב)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

על פי עובדות האישום הראשון בת"פ 4050-10-20 (להלן: "התיק השני"), בתאריך 09.08.2020, בשעה 09:00 או בסמוך לכך, בבית, התגלע ויכוח בין הנאשם למתלוננת שהיתה באותה עת הרה, בנוכחות הקטינים, על רקע

סירובו להביא כסף למתלוננת לצורך הוצאת התחייבות מקופת חולים עבור ניתוח שהמתלוננת עתידה לעבור. בנסיבות אלו, אמר לה "מעכשיו כל דבר ששייך לבית, אני מביא אותו, את תהיי כמו כלבה בבית לא יהיה לך כסף בית". בתגובה התלבשה המתלוננת לצורך יציאתה מהבית. אז, נטל הנאשם את מפתחות הבית (להלן: "המפתחות") והמתלוננת ביקשה הימנו המפתחות, אולם הוא סירב. בתגובה אמרה המתלוננת כי היא תצא מהבית. בנסיבות אלו תפס הנאשם בשיערה והפילה על רצפת הבית (להלן: "הרצפה"), על גבה. אז נטל שולחן עץ קטן (להלן: "השולחן"), תפס ברגליו והכה באמצעותו את גופה. כתוצאה ממעשיו, נשבר השולחן ורגלו האחת התפרקה (להלן: "רגל השולחן"). אז, נטל את רגל השולחן והכה באמצעותה את המתלוננת ברגלה השמאלית ובראשה, בעוד היא וארבעת ילדיהם הקטנים בוכים וזועקים שיחדל ממעשיו. משהבחין הנאשם כי ראשה של המתלוננת מדמם, חדל ממעשיו. בנסיבות אלו קמה המתלוננת ואמרה לו כי היא הולכת לעטות על ראשה כיסוי ראש. אז, נכנסה במהירות לחדר השירותים וסגרה את הדלת (להלן: "הדלת"). בנסיבות אלו, ניסה הנאשם בכוח לפתוח את הדלת בעודה דוחפת עם גופה את הדלת ומונעת ממנו לפתוח, תוך שהיא מזעיקה את המשטרה באמצעות מכשיר הטלפון הנייד שברשותה. מששמע זאת הנאשם ברח מהבית. כתוצאה מן המעשים נגרמו למתלוננת חבלות ברגלה השמאלית וחתך באורך 7 ס"מ בראשה, בקרקפת העליונה, אשר בעטיו פונתה לבית החולים שמיר, שם נזקקה לטיפול רפואי שכלל סגירה בסיכות. בגין מעשה זה הורשע הנאשם בעבירה של פציעת בן זוג לפי סעיפים 335(ב) וסעיף 334 לחוק.

על פי עובדות האישום השני בתיק השני, עובר למתואר באישום הראשון, בתאריך 08.08.2020, בשעות הערב, בחדר השינה בבית, התגלע ויכוח בין הנאשם למתלוננת על רקע סירובו לאפשר לה לצאת ללימודים. הנאשם אמר לה כי אם רק תחשוב על זה הוא יהרוג אותה. בנסיבות אלו, שמעה זאת בתם הקטינה פ.א.ק. ילידת 2010 ואמרה לנאשם "תהרוג אותי ואל תהרוג את אימא שלי". בגין מעשה זה הורשע הנאשם בעבירה של אימים לפי סעיף 192 לחוק.

בד בבד עם הגשת כתב האישום בתיק השני, הוגשה בקשה למעצר עד תום ההליכים והנאשם שוהה במעצר מיום 29.9.20 עד היום. משחלפו 9 חודשי מעצרו, הוארך המעצר על ידי בית המשפט העליון הנכבד, למשך 90 ימים נוספים, על פי החלטה מיום 30.6.21.

טרם שמיעת ההוכחות גיבשו הצדדים ביניהם הסדר לפיו התביעה הגבילה טיעוניה לעונש בעניין רכיב המאסר, לתקופה של 30 חודשים, ואילו הנאשם היה חופשי לטעון כרצונו.

טיעוני הצדדים

ב"כ התביעה טענה כי למרות שלנאשם אין עבר פלילי, יש להתחשב בכך שמדובר בשלושה אירועים המשקפים הסלמה של רף האלימות. נטען כי האירועים מלמדים על שליטה פטריאכלית, דומיננטיות, ורצון להטיל אימה על המתלוננת. על מנת להמחיש את חומרת האלימות, הגישה התביעה תמונות של חבלות המתלוננת ומסמכים רפואיים שהיוו חלק מחומר החקירה. נטען עוד, כי הנאשם שהה בברירה מאז תלונת המתלוננת ונעצר רק בחלוף חודשיים. הנאשם לא עתר למתן תסקיר, ומשמע מכאן שאין כל אפיק שיקומי. בנוסף, עולה חשש כי לאחר שחרורו הוא ישוב לבית המתלוננת, והעבירות יישנו. מטעם התביעה הוצג מתחם ענישה לגבי כל אחד מהאישומים בנפרד. כך, נטען כי המתחם בגין התיק הראשון נע בין 8 ל-18 חודשים, בגין האישום הראשון בתיק השני המתחם הנע בין 18 ל-36 חודשים,

ובגין האישום השני בתיק השני, הוצג מתחם הנע בין 6 ל-18 חודשים. התביעה הגישה אסופת פסיקה לתמיכה בעמדתה.

ב"כ הנאשם הדגיש כי מדובר בנאשם ללא כל עבר פלילי, השווה מזה כשנה במעצר עד תום ההליכים, בתנאים קשים. עוד ציין, כי הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה ובכך חסך זמן שיפוטי יקר ואף את העדת המתלוננת. בנוסף, נטען כי בני משפחת הנאשם דואגים כיום למתלוננת ולילדיו אשר מתגוררים בדירה המשותפת. אשר לתמונות שהוגשו מטעם התביעה, נטען כי אלה אינן משקפות את עובדות כתב האישום המתוקן, ואין להסתמך עליהן בגזר הדין. לדעת ב"כ הנאשם, מתחם העונש ההולם בגין התיק הראשון הוא ללא הטלת מאסר בפועל, ואילו בגין התיק השני מגיע המתחם עד 14 חודשי מאסר ולא מעבר לכך. גם מטעם ב"כ הנאשם הופנית לפסיקה.

בטרם סיום, ביקשה אמו של הנאשם לומר דברה, ומסרה בבכי כי בנה אינו אדם אלים והוא עשה טעות פעם אחת. לדבריה מעצרו משפיע על כל בני הבית ומצב המשפחה קשה.

הנאשם בדברו האחרון התנצל, הודה בטעותו והבטיח שלא ישוב על מעשים אלו. עוד הוסיף כי השהייה במעצר קשה, והוא רוצה לחזור לחיים נורמטיביים ולילדיו אותם הוא אוהב.

מתחם העונש ההולם

כבר צוטטו פעמים רבות דברי בית המשפט העליון בע"פ 6758/07 פלוני נ' מד"י (11.10.07):

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישרו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג".

מנעד הענישה המקובל בעבירות אלימות כלפי בן זוג, כידוע רחב. עולה כי ככל שהורשע הנאשם בעבירות שהותירו חבלות, בדמות המטומות, שריטות, שפשופים או נפיחות, הוטלו עונשי מאסר מאחורי סורג ובריח, למשך תקופה משמעותית (למשל: רע"פ 7575/13 אינדלקאו נ' מד"י (7.11.13); רע"פ 3077/16 פלוני נ' מד"י (2.5.16); רע"פ 8833/15 פלוני נ' מד"י (23.12.15); רע"פ 361/16 עזאם נ' מד"י (16.3.16); רע"פ 182/13 משה נ' מד"י (21.1.13) רע"פ 7513/12 מרעי נ' מד"י (22.10.2012); רע"פ 1805/11 שמחייב נ' מד"י (7.3.11); רע"פ 8323/12 שוקרון נ' מד"י (19.11.12); ע"פ 4800/12 סולומון נ' מד"י (12.2.13); עפ"ג 11067-07-19 מגרלישווילי נ' מד"י (19.11.19); עפ"ג 45651-08-18 אלעביד נ' מד"י (18.12.18) ת.פ. 18261-12-10 מד"י נ' מיצקו (18.10.12); עפ"ג 13916-04-20 מד"י נ' אלמיהו (7.7.20); ת.פ. 33944-12-09 מד"י נ' סעדיה (17.1.11); ת.פ. 19585-06-15 מד"י נ' סיבאני (14.9.14); ת"פ 6295-12-16 מד"י נ' חגאג (18.12.18)).

אמנם קיימים מקרים רבים בהם הסתפק בית המשפט בענישה הצופה פני עתיד, אך זאת כשנסיבות המקרה לא

שיקפו חומרה יתרה, ובהתקיים שיקולי שיקום (למשל: ת.פ 16979-05-13 מד"י נ' אדמה (30.11.15); ת"פ 17552-08-14 מד"י נ' פלוני (17.11.16); ת"פ 3446-10-16 מד"י נ' פלוני (25.10.17); ת"פ 21836-07-14 מד"י נ' פלונית (29.5.17); ת"פ 2653-11-17 מד"י נ' פלוני (16.9.19); ת"פ 19392-05-19 מד"י נ' פלוני (16.2.20); ת"פ 24239-08-18 מד"י נ ג דיה (13.7.20)).

לאחרונה נדון עניינו של נאשם שביצע שורת עבירות אלימות כלפי בת זוגו, ברע"פ 7887/20 עבאדין נ' מד"י (10.1.21). באותו עניין הורשע הנאשם בשלושה אירועים בהם תקף את בת זוגו וגרם לה חבלות, תוך סטירות ובעיטות. אף כשניסתה להסתגר מפניו בחדר השירותים, לא הועיל הדבר להפסיקו, עד שאחרים הזעיקו את המשטרה. בבית משפט השלום הוטלו עליו 11 חודשי מאסר, אך התביעה ערערה על קולת העונש. בית המשפט המחוזי קיבל את הערעור וקבע כי המתחם ההולם נע בין 12 ל-36 חודשי מאסר, והטיל 20 חודשי מאסר. הנאשם לא השלים עם ההכרעה וביקש רשות ערעור לבית המשפט העליון, אך בקשתו נדחתה. כב' השופט קרא, אמר את הדברים הבאים:

בדין פסק בית המשפט המחוזי כי בית משפט השלום שגה כשקבע מתחם ענישה מקל שאינו משקף מתן משקל ראוי לעקרון ההלימה ולמידת הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים. יפים לעניין זה הדברים הבאים:

"קשה להלום כי בישראל של המאה העשרים ואחת, עדיין רווחת התופעה של אלימות במשפחה, ובמיוחד אלימות נגד בת זוג, משל הייתה רכוש וקניינו של הבעל. כל זאת, תוך ניצול פערי כוחות פיזיים, לעתים תוך ניצול תלות כלכלית ורגשית של בת הזוג, ותוך ניצול העובדה שהדברים מתרחשים בין כתלי הבית כשהם סמויים מן העין. התופעה מעוררת שאט נפש וסלידה, והענישה בעבירות אלה צריכה לשקף את המימד המחמיר של עבירות אלימות במשפחה, תוך הכרה בעוול ובנזק הנפשי או הפיזי שנגרם לבת הזוג ובפגיעה בכבודה." (ע"פ 669/12 עמיאל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (19.4.2012)).

מעניין עבאדין ניתן ללמוד לעניינו של הנאשם דנן, שכן העבירות שלפניי חמורות מאלה שבוצעו שם.

אמנם בהתייחס לתיק הראשון, אין המדובר ברף חומרה גבוה במיוחד, שכן הנאשם היכה את המתלוננת באמצעות ידיו בכתפה ובזרועה ולא בפלג גופה העליון. עם זאת, חומרתו של האירוע בצדו, שכן נגרמה לה המטומה. בנוסף, יש לקחת בחשבון את העובדה שהנאשם תקף את המתלוננת בנוכחות ילדי הקטינים, ובכך נסיבה נוספת לחומרה. אני קובעת כי המתחם ההולם אירוע זה נע בין עונש הצופה פני עתיד, ועד מספר חודשי מאסר קצרים שיכול שירוצו בעבודות שירות.

שונה הדבר בתכלית, בכל הנוגע לתיק השני, בו עסקינן בשני מקרי אלימות קשים, הנוצצים בשתלטות של הנאשם כלפי המתלוננת, תוך השפלתה ושימוש באלימות שהותירה פציעות וחבלות. אמנם, היות שההתרחשות המתוארת בתיק השני התפרשה על פני יומיים רצופים, אני סבורה כי ניתן לראות את שני האישומים כאירוע מתמשך אחד, על פי מבחן הקשר ההדוק (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מד"י (29.10.14); ע"פ 4603/17 אדרי נ' מד"י (16.7.19); ע"פ 1261/15 מד"י נ' דלאל (3.9.15); ע"פ 5668/13 מזרחי נ' מד"י [(17.3.16)). ואולם, המתחם שייקבע, יושפע כמובן מהתמשכות האירוע, וחומרתו.

יש לזכור כי את המעשים ביצע הנאשם בעוד המתלוננת הרה, ובנוכחות ילדיהם הקטינים. ניתן רק לשער את

האימה שנפלה עליהם למול פרץ האלימות של הנאשם, שהפך את המתלוננת לשק חבטות, ללא כל רסן, כשהוא מושך בשערה, מפיל אותה ארצה, חובט בה בעזרת שולחן ולאחר שנשבר, ממשיך וחובט בראשה באמצעות רגלו השבורה. הנאשם המשיך ומי יודע לאן היו הדברים עלולים להגיע חלילה, אלמלא הצליחה המתלוננת להימלט לשירותים ולהזעיק את המשטרה. על גודל פחדם של הילדים ניתן ללמוד מן האישום השני לפיו, למחרת היום, ביקשה בתו הקטינה של הנאשם לשים עצמה במקום אמה כיעד לאלימות הנאשם, והציעה לנאשם כי יהרוג אותה, ובלבד שיניח לאמה המתלוננת. השמתו של ילד קטן במצוקה רגשית כה גדולה, כתוצאה מחשיפתו לאלימות קשה כלפי אמו, בה כשלעצמה ישנה חומרה רבה. ומעבר לכל, חומרתו של אירוע זה תהיה מושפעת כמובן מן החבלות שנגרמו למתלוננת, בדמות חתך גדול באורך 7 ס"מ בראשה, שהצריך סגירה בסיכות, והמטומות גדולות ביותר בירכיה, כמתועד בתמונות. כל אלה מלמדים על מידת האלימות שנקט הנאשם, ומחייבים התייחסות הולמת. אני קובעת כי המתחם ההולם לאירוע מתמשך זה, נע בין 15 ל-30 חודשי מאסר.

העונש המתאים לנאשם

לנאשם אין כל עבר פלילי, וזהו מעצרו הראשון.

עולה מטיעוני הצדדים כי הנאשם אחר ונעצר כחודשיים לאחר קרות האירועים, והוא שווה במעצר כשנה. התמשכות המעצר תילקח בחשבון.

הנאשם בחר לסיים את ההליך מבלי שיינתן בעניינו תסקיר. בנסיבות אלה, למרבה הצער עלי לקבוע כי לא קיים כל אופק שיקומי בעניינו. למסקנה זו ישנה חשיבות מכרעת לנוכח חומרתן הרבה של העבירות, אשר בוצעו באכזריות וברוטליות, ולא בכל יום נתקל בית המשפט בשכמותן. עלי להודות, חמת זעמו של הנאשם הנשקפת מתוך תיאורי המעשים מעלה בליבי חשש כבד להישנות, כל עוד לא טופל באופן ייעודי, על מנת לשנות את דפוסיו מן השורש.

יובהר, אלמלא היה הנאשם נעדר כל עבר פלילי, רואה הייתי לנכון לגזור עליו עונש חמור ביותר, אך בנסיבות מצאתי לנכון להתחשב בזעזוע שחווה בשל עצם ניהול ההליך, ובשל השמתו במעצר לראשונה בחייו. לא נותר אלא לקוות כי תוקף ההליך יועיל להרתיעו להבא.

נוכח מדיניות הענישה הנוהגת, ובהעדר אופן שיקומי, ייגזר הדין על פי עקרון ההלימה, לכל אחד מן האירועים בנפרד.

על פי שורת הדין היה מקום לגזור על הנאשם בין היתר פיצוי למתלוננת, אך בשל רכיב המאסר שיוטל, אמנע מכך.

סופו של דבר, אני גוזרת את העונשים הבאים:

א. בגין האירוע הראשון- 4 חודשי מאסר.

בגין האירוע השני 20 חודשי מאסר.

הנאשם יישא את העונשים במצטבר זה לזה, כך שבסך הכל יישא 24 חודשי מאסר, בניכוי ימי מעצרו החל מיום 29.9.20 עד היום.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים משחרורו והתנאי הוא שלא יבצע עבירות אלימות כלפי בת הזוג, מסוג פשע.

7 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים משחרורו והתנאי הוא שלא יבצע עבירות אלימות כלפי בת הזוג, מסוג עוון.

5 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים משחרורו והתנאי הוא שלא יבצע עבירות איומים.

זכות ערעור כדין.

כיוון שנערך תיקון טעות קולמוס בעניין מועדי המעצר, תעביר המזכירות שוב את גזר הדין לב"כ הנאשם.

ניתן היום, כ"ג תשרי תשפ"ב, 29 ספטמבר 2021, במעמד הצדדים.